

11 sön e Trefaldighet

Psalmer: S337, Ps143, S318, S317, S304, S347

Texter: Jes 2:12-17, Rom 3:21-28, **Luk 18:9-14**

Nåd vare med er och frid från Gud vår Fader och Herren Jesus Kristus. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, ge oss självinsikt - bevara oss för självbedrägeri. Väck i oss en rätt ånger så att vi kommer till dig för att få nåd och syndernas förlåtelse.

Amen.

Guds ord lär oss att alla människor är syndare. Det finns inga undantag. Men Guds ord lär oss också att Jesus är Guds offerlamm som tagit bort världens synder. Gud har förlåtit alla människor alla deras synder för Kristi skull. Det är evangeliets budskap.

Men vilka människor är intresserade av ett sådant budskap? Ja, bara de som har behov av syndernas förlåtelse inför Gud. De som förnekar att Gud finns eller tror sig ha något att berömma sig av inför Gud kommer att betrakta löftet som värdelöst. På domens dag ska Gud göra skillnad på dessa två typer av syndare, *ty var och en som upphöjer sig ska bli förödmjukad, men den som ödmjukar sig ska bli upphöjd.*

Jesus berättade om två män som kom till templet för att be. De var mycket olika, både till det yttre, deras livsstil, och till sina värderingar och uppfattning om sig själva. Bibeln lär oss att de ändå hade en sak gemensamt: de var syndare inför Gud och i samma behov av Frälsaren.

Den här berättelsen handlar inte bara om dessa två män på Jesu tid. Berättelsen handlar om människor i alla tider och på alla platser. Alla människor är syndare inför Gud men bland dessa finns det i varje tid och på varje plats vissa som inte vill inse det. Och det finns andra som bär på en tung börda.

Fariseen i vår berättelse var säker på att han var rättfärdig och han föraktade andra. Han kom till templet för att be men hans bön var ingen ödmjuk begäran utan bestod mest i skryt. Han bad: *Gud, jag tackar dig för att jag inte är som andra människor, rånare, brottslingar, äktenskapsbrytare, eller som den där publikanen.* Han trodde att han var bättre än andra därför att han avstått från att råna folk, begå brott, otrohet och bedrägeri. Hans egna hederliga liv stod i skarp kontrast till brottslingar och den jämförelsen gjorde honom säker på att han var

bättre än andra, ja, så bra att också Gud borde vara nöjd. Det är en vanlig strategi för att upphöja sig själv.

Men fariséen hade inte bara avstått från att begå brott, han hade också utträttat något som han skröt över. Han fastade två gånger i veckan och gav tionde av allt han tjänade. Det var inget Gud befallt men i hans egna ögon var det något han var nöjd med, så nöjd att han till och med kunde berömma sig inför Gud.

Gud vill att alla människor ska blir frälsta och han har sänt Jesus Kristus till frälsning för alla världens människor. Gud hade berett frälsning också för denne farisé. Ändå blev fariséen utan frälsning. Varför? Fariséen insåg inte sin synd och kom därför inte inför Gud för att ta emot förlåtelsen.

Berättelsen handlar om alla som tänker om sig själva på samma sätt. Guds lag lär oss att: *Alla har syndat och saknar berömmelsen inför Gud*, som det heter i Romarbrevet. Det gäller även oss kristna. Även om vi vill leva efter Guds bud måste vi bekänna med Jesaja: *Vi är alla orena, alla våra rättfärdiga gärningar är som en smutsig klädsel.* (Jesaja 64:6) Inte ens våra bästa gärningar är något att berömma sig av. Det ska vi bekänna och sedan ta emot den förlåtelse som Gud ger för Kristi skull, så som vi gör i syndabekännelsen och avlösningen i början av gudstjänsten. Men att göra en sådan sak sitter långt inne för många.

Publikanen i berättelsen betecknar en syndare som insett sin hopplösa situation. Guds lag och samvetet hade talat till hjärtat och gett självinsikt. Men han hade också fått en annan kunskap också - en kunskap som vi inte kan få av lagen och inte heller hittar i samvetet eller vårt eget hjärta. Det är en hemlighet som bara evangeliet uppenbarar för oss: hos Gud finns nåd och förlåtelse. I den tron kom han till templet för att be om Guds nåd. Jesus berättade; *Publikanen stod långt borta och vågade inte ens lyfta blicken mot himlen utan slog sig för bröstet och bad: Gud, var nådig mot mig, syndare.*

Den förste begärde inget från Gud, varken nåd eller förlåtelse – hans bön om man kan kalla det så var mest skryt. Han hade inget behov av Guds nåd och förlåtelse. Den andres förhållande till Gud var helt annorlunda. Han bad Gud vara nådig mot honom, syndaren. Han var i behov av nåd och förlåtelse och trodde att nåden och förlåtelsen fanns hos Gud. I sitt förhållande till Gud erkände han Gud som givare och sig själv som mottagare. Han var mottagare av Guds oförtjänta nåd. Han bad Gud om det han behövde allra mest och trodde att nåden och förlåtelsen fanns hos Gud. Genom tron tog han också emot nåden. Gud ska på domens dag upphöja den som ödmjucar sig. På domens dag ska han få höra domaren säga: *Gå in i min Faders glädje.*

Det var inte på grund av sin ånger som han gick hem rättfärdig. Men ångern var ändå nödvändig. Det är bara de som ångrar sin synd som tar emot syndernas förlåtelse. Det är bara de som har behov av syndernas förlåtelse och griper om löftet.

Varken goda gärningar eller ångern rättfärdiggör någon enda människa inför Gud. Det enda som rättfärdiggör en människa inför Gud är Guds egen rättfärdigförklarande dom. Den domen – du är rättfärdig – avkunnar Gud inte på grund av våra gärningar eller vår ånger utan endast för Kristi skull. Kristus ensam har sonat våra synder och för hans skull skänker Gud oss nåd och rättfärdighet. Hos Gud finns nåd och mycket förlåtelse. Därför kommer vi till honom som syndare för att av honom ta emot nåden. Den människa som inte kommer till Gud som en syndare kommer inte alls till honom utan bedrar bara sig själv.

Insikten att vi är syndare som saknar all värdighet inför Gud är något som människor värjer sig mot även om deras egna samveten säger samma sak. Ingen törs möta Gud med synder i bagaget. De som ändå inser det kan intyga att det är en mycket oroande insikt. Ja, förtvivlan ligger nära om ingen hjälp finns. Det enda verkliga hjälper mot lagens och samvetets anklagande röst är evangeliet som förkunnar vad Jesus gjort för oss. Ända från syndafallets dag har det varit den enda hjälpen för syndare. Då var det ett budskap om vad Frälsaren skulle göra. Vi får höra budskapet om att han fullgjort allt. Han har återlöst, förvärvat och vunnit oss från alla synder, från dödens och djävulens makt, inte med guld eller silver utan med sitt oskyldiga lidande och död. Evangeliet är ett löfte om en oförtjänt nåd från Gud som förklarar syndare rättfärdiga för Kristi skull. Det är ett säkert löfte från Gud och det enda som kan stilla ett oroligt hjärta. Genom tron på Jesus har vi fått rätt att bli Guds barn och genom tron på honom kan vi frimodigt träda fram inför Gud. Amen.

Låt oss be!

Herre Jesus Kristus, ge oss en rätt insikt om oss själva genom ditt ord. Hjälp oss så att vi ger lagen och samvetet rätt: att vi är syndare. Men skänk oss också din Ande så att vi tror evangeliet som lovar Guds nåd och förlåtelse. Ja, du har sonat vår synd, *det är fullbordat*, och du har uppenbarat det för oss genom evangeliet. Bevara oss i den tron och låt ditt evangelium ge våra hjärtan frid. Amen.